

הן עושות הכל בשביל כסף, ובשבילי הן הונות הכי מלוכלכות בעולם. „אבל מה, אני יודעת שרצון לחוד — ומעשים לחוד. אין סיכוי שזה יהיה חוקי בארץ שלנו, בגלל הדתיים, ותאמיני לי הם הראשונים שמתייצבים כאן. רבנים מ' בני-ברק, תלמידי ישיבה וכל מיני כאלה. אין להם שניפות בושה. אבל בכנסת הם אומרים טיפוח זה דבר רע. אפילו שכבר בתנ"ך כתוב שזה נורמלי ורגיל.”

„אקט

של ייאוש!”

הפסיכולוג ד"ר דויד רוזי גורס, שיש להבדיל בין שני סוגים של

ראיון בנביש

הזה מראיית את אחת הוונות המוזרות בכתבה, בעוד זו ממתנה ללקוחות.

זונות: אלו שאינן מחשיבות עצמן כזונות ועדיין מקוות להיחלץ מן המיקצוע, ואלו שהשלימו עם גורלן, התגברו על הבושה ועל התייחסות הסביבה אליהן, והיוודעות כי הן זונות ושכאלה אישאונה לעולם. אומר ד"ר רוזי:

„הזונות המתחילות מתביישות מאוד כי מיקצוען מצד אחד, ומצד שני הן הוריי גות את דמותן ומתאבדות מבחינה פסיכולוגית. אלו עוסקות בזנות כאקט של ייאוש מעצמן, ובעצם זונות יודעות שזו זונות. הן מקוות שזה זמני, שזה בגלל הערס, שהן תחזרנה למוטב.”

אלו, כמובן, אינן רוצות שהחוק יכיר בזנות, מכיוון שאלו תושם עליהן תווית שממנה הן מקוות, בעצם, להשתחרר. כי תהיה הכרה שלהן הן אמורות לעצמן שזו לא הבעיה שלהן, מכיוון שתוך שנה, ואולי פחות, הן כבר לא תעסוקנה בזנות.

הסוג השני של הזונות, הן אלו שעברו את המשברים הראשוניים, התגברו על התיסכולים, והמשיכינות בעצם לקבוצת הגילאים שלמעלה מגיל 20. אלו הפכו את הזונות למיקצוע חוקית. הן התגברו על התיסוסים והבושה, הן יודעות מה הן עושות. לגביהן, הפיכת הזונות למיקצוע זהוהו פיתרון של בעיית הסרטור, בעיית ההטרדה על-ידי המישטרה, ובעיית ה'פיקוח הרפואי.

במשך 12 השנים שהסכונ הפסיכולוגי שלי קיים, פנו אלי רק ששה זונות לעזרה. אחת הובאה על-ידי אביה, ושתיים באו בעצמן. שלוש הן בחורות אינטליגנטי-טיות, והצלחנו לרפא אותן. זונות בדרך-כלל אינן פונות לעזרה. אלו שאינן מורידות בכך שהן זונות, אינן רוצות שיידעו.

ואילו אלו שהפכו את הזונות למיקצוע, אינן זקוקות כלל עזרה פסיכולוגית. עליהן היא בחורה בת 25, כיבדת-גוף ולבושה ברישול. פגם מסויים במיבנה גופה גרם לכך שידבק כינוי לשמה הפרטי. חברותיה למיקצוע יודעות לספר, כי דווקא בשל אותו פגם יש לעלוזה לקוחות קבוי עים, הבאים אל כביש הקאונטרי-קלאב באופן מיוחד למענה. עליוזה איננה נשואה, ואין לה ילדים. בחצי-פה היא מודה שיש לה ערס, אך היא מסרבת לדבר עליו. „הוא יהרג אותי עם ידע שדיברתי עם עיתונאים,” היא אומרת.

עליוזה רוצה מאד שהזונות תהפוך חוקית. היא, שאין לה ילדים, יושבת במעצר 48 שעות במקום 12, כפי שיושבות האימהות לילדים. אומרת עליוזה: „אני מעדיפה שזה יהיה חוקי, קודם כל בגלל חטיפות של כסף, קרה לי שחטפו לי תיק עם 3,500 לירות, ולא יכולתי לחזור הביתה בים הגור. הערס היה רצה לחתוך לי את הפנים, הוא לא האמין לי שגנבו לי את התיק.”

ובכלל, מה יש לי מהכסף הזה שאני מרויחה? את כל הכסף הוא לוקח לי. בקושי נשאר לי משהו למנה פלאפל. הוא לובש אלגנטי, אוכל במיסעדות וחי כמו מלך. הוא מביא בחורות הביתה ומספר להן שאני אחותו, לא עושה לי חשבון. אם הזונות תהיה חוקית, או יטפלו בו כמו צריך, ככה אני אפילו לא יכולה להתלונן עליו במישטרה. הוא ירסק לי את הפנים ומצאור את הגופה שלי בירקון, אם אני אתלונן.

בכלל, בתיבושת זה יותר מסודר, יותר אירופאי. פה בארץ כולם פרימיטיביים. באים, משלמים את החמישים לירות שלהם, עושים מה שעושים ומסתלקים. כמו חיות. אם יהיה בתיבושת, זה יהיה יותר עדין. יישבו, ידברו. ישחו משהו. אני לא מוכנה לסבול בגלל אינטרסים של אחרות, אני יש לי אינטרס שלי.”

„חוק שיגן

על כולם!”

ההשנוא ביותר על הזונות אחרי הסריטור שלהן, ממנה הן פוחדות ואשר לן הן נותנות את כל כסףן.

שלא כמוסדות אחרים, אין המישטרה נוקטת מדיניות של בתייענה ביחס לבעיית הזונות. להיפך, היא ערה מאד לבעיית ערה מדי. ניידות של המישטרה מגיעות מוקדי הזונות בחל-אביב לעיתים מור-מנות. מעמיסת פרזנות על הניידות ומעי בירות אותן לבית-המעצר, וחוזר חלילה. ראש מחלק המוסר והסמים של מרחב הירקון, רב-פקד יונה סירקיס, שיצא לאחרונה לגימלאות, היה אהוב מאד על הזונות. הוא נחשב בעיניהן כמגן ומר-שיע, לא הירשה לשוטרים להכות אותן, ורדף את הסרורים ע-דחורמה.

יחד עם זאת נוקטת המישטרה מדיניות מורה ביותר. היא מגרשת את הזונות מהרחוב אל הבתים, וכרשה נמצאות בי בתים — היא משליכה אותן חזרה לרחוב מייד עם התקבל התלונה הראשונה בי מישטרה מצד אחד השכנים.

דליה היא זונת-צמרת. היא איננה משר-טטת ברחובות, ואינה עומדת לצדי תי-כביש. דליה מקבלת את לקוחותיה בביתה, באמצעות מכשיר-הטלפון. קודם שעסקה בזנות היתה דליה, בגורת בית-הספר, בתוך תיכון, קוסמטיקאית. לזונות הגיעה מתוך סקרנות.

התחנה הראשונה בהידרדרותה היתה עבודתה כמארחת בבאר. כשלב שני הביאה לקוחות לביתה, ובשלב השלישי התבססה כאחת הזונות האמידות ביותר בעיר. מי מחויקה חוגי-לקוחות קבועים שעימו נימי גים, לדבריה, ציירים, עיתונאים, אישי-ציבור ואף חברי-כנסת, אס-כי היא מסרבת בכל חוקן לנקוב בשמם.

מספרת דליה: „אני מקפידה על חוגי לקוחות קבוע. כך אינני צריכה לחפש עוד ועוד. אינני עובדת קשה מדי, רק כמה שעות ביום. ידרתי נמצאת באזור מהוגן, ואני שומרת על דיסקרטיות. בשום פנים ואופן אינני מטרידה שכנים, ותי נועת הלקוחות אל דירתי שבקומה השני-שית, אינה גדולה מתנועת האורחים אצל שאר דיירי הבית. מובן שאני רוצה שהזונות תהיה חוקית. אזי הלקוחות יש-תחררו מהפחד שיש להם מפני פשיטה של המישטרה, ואני אשתחרר מהפחד של ישיבה בבית-המעצר.”

„אני מוכנה לשלם מסי-הכנסה כמו כל אזרח הגון אחר במדינה, ואני מוכנה להצמצא חתת פיקוח רפואי, למרות שי

כמובן אני משיחה על עצמי מאד. עדיין לא השתחררתי מהפחד. כשאני נפגשת עם מישוה, אני ממש נעשית לבנה. ועד שאינני בטוחה שהאדם הוא באמת לקוח, אני נמצאת במתח עצום. הלקוחות ה' ישראליים שלי הם בדרך-כלל בלתי-מנו-מסים. הם רוצים בוול — והכל. הם לא אהבים לשלם.

אבל התיירים, או כל מיני אנשים ש' באים הנה בשליחיות מדיניות, הם נדיר בים מאד. כשבאים אנשים כאלה, אני גם יודעת שהמישטרה לא תטרד אותי, כי אנשים כאלו זוכים בדרך-כלל לחסות ה' מישטרה. אני ממש מקוה שהזונות תהפוך חוקית. מחירן שזה נעשה ברחובות, זה מפריע לילדים, וזה גורא מבחינה היגיי-נית. לא אחת קרה לי שלקוחות שלי התי-לוננו בפני, כי נדבקו מזונות-רחוב בכל מיני מחלות-מיין.

הן לא נקיות, אין להן דירה, הן אינן יציבות וברובן מסוממות. הן לא יודעות לחסוך, ונותנות את כל הכסף לסרטור שלהן. צריך שיהיה עליהן פיקוח. מרביתן חולות-נפש, וזקוקות לאישפוז. לדעת, כל הנשים זונות, ולכל אחת מהן יש מחיר. צריך להכיר בכך, ולחוקק חוק מיוחד שיגן על האזרח ויגן גם על הזונות.”

„הרחוב קר

ומסוכן!”

הסוציולוגית נינה הררי עובדת עם נערות טוטות באזור פתח-תיקות ו' ראש-העין. מגיעות אליה צעירות שהן קטינות, וכאלו החפצות להיחלץ ממלכודת הזונות. לגברת הררי ידעה בורה והוד-משמעית בעניין מיסוד הזונות. אומרת ה' סוציולוגית: „אני בעד לגיטימיזציה של הזונות, קודם כל מהאספקט הסוציאלי. יש להניח שאם הזונות תהיה חוקית, פחות קטינות, מפגרות וחולות-נפש תגענה אל המיקצוע.”

בעיית הסרטורים, שהיא בעייה חמורה ביותר, תיעלם מן האופק, והנערות לא תחשושנה עוד למסור עזות נגד מי ש' מטריד אותן. אני, אישית, אינני מכירה סרטורים שהם בני-אדם. הבנות רוצות לעבור מהרחוב ל'בתיבושת. אין להן כסף מעבודתן, אין להן כלום. הן יוצאות שן ועין, אינן רשאיות להחזיק כלום. הסרטור רוצה — הוא נותן להן, לא רוצה — אין להן אפילו מה ללבוש! ואזי לה לזונה הצעירה אם אינה מביאה כסף הביתה.

הרחוב הוא לא נעים, הוא קר, הוא צופן בחובו סכנות. אף אחת מהן לא יודעת, בעצם, מה זה בתיבושת. רבות נרתעות מהמילה עצמה, אך כשמסבירים להן שבכל בתיבושת הגון יש שומר ול-קוחות קבועים, וסדר, ואין פחד מפני הסרטור, הן מבינות שזה יותר טוב בשבי-לן.

מובן שבמחשבה ראשונה הן מתנגדי דות להיות במקום סגור, כי הן פוחדות שאם ייכנס משהו מוכר לא יהיה להן לאו לברוח. בכביש או יותר חשופות, הן תמיד יכולות להסתלק. הנערות הללו אינן הולכות לרוסא, והן עוובות מכל הבחינות. רק התגברות שהן מבינות כי הן חייבות לשמור על אברה-מיין שלהן. האר מניעות אלינו כשהמצב הוא ממש קריטי, ואז יש לשאשון ב'בתי-חולים.”

מדבריה של הגברת הררי מסתבר, כי מישרדי-הסעד אינו מספל למעשה בזונות ממש, אלא בבחורות שקיימת אצלן מוטי-ביציה לשינוי, ושמתגלה אצלן טעם לטיפול נפשי.

לאה עובדת על כביש הקאונטרי-קלאב משך כל לילות השבוע. רק ביום ששי היא מעבירה את חצום פעילותה לכביש רישפון ולתל-ברוך, מאחר שהזונות הקי-בועות של איזור זה אינן עובדות בערבי-שבת. לאה, חברותיה, קנאות מאד ל' מקום-עבודתה, ולא תניח לזונה זרה ל' התקרב אל הטיטוריה שלה בשום אופן.

היא אשה נשואה, האוהבת מאד את בעלה. שלו היא זונות, כמובן, את כל רווחיה, ללאה, בניגוד לזונות אחרות, יש סיבה שונה מדוע אינה רוצה שהזונות תהפוך חוקית: „קודם כל, זה לא יהיה אף פעם חוקי, בגלל הדתיים. אבל האמת היא, שאפילו אם הדתיים היו מסכימים, אני לא מוכנה שזה יהיה חוקי. גם ככה אני הולכת לבדיקות, קנאות מאד, אני אמא לילד, ואני שומרת על עצמי. הבעל שלי התרגל לכל-כך הרבה כסף, שהוא לא יילך לעבוד.”

„יש לי דירה כמו בן-אדם, כשאני נעי-צרת אני לא נותנת כתובת, השכנים לא יודעים שאני זונה. אני אוהבת את בעלי. לפני שעבדתי בזונות, הייתי ספרית, והוא

הוריד אותי. אני לא רוצה שהוא יפרוץ, אז אני עובדת בכביש. והוא בטח שלא רוצה זנות חוקית.

„אנחנו לא מדברים על העבודה שלי בבית. בעלי הוא אינטליגנטי. קודם, לפני שנהיה ערס הוא היה בקול-אסלט. הוא לא בא לכביש, זה לא מקום בשבילו. מת את רוצה, שאני אלך לעובד את בעלי בשביל בתיבושת? אני אוהבת אותו! אם לא הייתי אוהבת אותו, לא הייתי עובדת בשבילו.”

„אני אוהבת

בחורות!”

ילנה, לעומתה, היא אשה בודדה, בחודש השישי להריונה. היא עדיין על הכביש. אין מי שידאג לה, אין מי שיפרנס אותה. למרות מצבה, ואולי דווקא בגללו, היא עדיין עובדת (בשבת הראיון נעצרה משאית על כביש תל-ברוך. אחת הזונות ניגשה אל הנהג, אך הוא הצביע על אילנה והיא אמרה: „מאניאקו אבל מה אני יכולה לעשות? אני צריכה להתי-פרנס, לאן? ונכנסה למשאית.”)

אילנה ילד הנמצא בטיפול בויצה. לי דבריה אין לה סרטור ובעלה, שהיה ה' סרטור שלה, זרק אותה למען מישהי אחרת. כשהיא נשאלת של מי הילד שבי-ביטח, היא משיבה: „מהרחוב.” למרות זאת היא מצהירה שלא תסכים בשום אופן למסור אותו לאימוץ.

מספרת אילנה: „אין לי בעל. אני גרו-שה, אין לי הורים, ולא איכפת לי כלום. אני רוצה בתיבושת, אני רוצה שיהיה שומר, שיהיה סדר, שיהיה פיקוח. נמאס לי לעמוד בכביש בחורף, כגשם וברוח, ובקיץ כשחם. אני רוצה ללכת לביתי-בושת כמו למישרד, ושלא יעברו כל מיני חולים שיציעו עלי שייקו לי בפרצוף. מה יש, זונות זה לא בני-אדם? אני רוצה שהכנסת תכיר בזה שאנחנו בני-אדם.”

ברחוב הירקון פינת רחוב הירדן מצוי מיגרשנייה לאוטובוסי יונייטד טורס. במיגרש זה, שמסביבו בארים ומועדוני-מישחקים, מתנהלת במשך היום פעילות ענפה של זונות, בין האוטובוסים ובתוך הכוכים בבניין ההרוס שבשולי המיגרש, שחיותו פונה לרחוב אלנבי. האחראית על המגרש היא מזל. היא מנהלת את ה' עניינים במקום, אינה מרשה לזונה ש' אינה שייכת למיגרש להתקרב אליה, ולג-זול חלילה את פרנסתן של הזונות הקי-בועות.

מזל מתחילה לעבוד בבוקר, ועד לשעה 12 צהריים היא הזונה היחידה במיגרש. היא אשה יפה, מאופרת באיפוק, בסביבות שנות השלושים המאוחרות ל' חייה, 10 שנים מיקצוע, ואם לשני-יל-דים בגיל ההתגברות. מזל, המדברת בי-קול שקט ובמיבטא צרפתי בולט, עדיין לא השלימה עם עצם היותה זונה, ואולי משום כך אין היא רוצה שהזונות תהפוך חוקית. אומרת מזל:

„ב'בתיבושת אני יושבת בפנים, ובעל-הבית מביא קליינטים. יכול להיכנס האבא שלי, הדוד שלי, מה אני אנדי להם? הם יודעים שאני זונה, אבל זה לא כמו שהם באים אצלי, או רואים אותי בעבודה. ככה אני מסתובבת, יושבת ב'בתי-קפה, ואם קליינט מוצא חן בעיני, אני לוקחת אותו אלי הביתה. אני גם לא פוחדת מהסר-טורים. אם בחורה לא רוצה ערס, לא מכי-ריחים אותה.”

„אני עובדת כבר עשר שנים, כל הזמן לבד. אני בכלל לא אוהבת בחורים, אוהבת רק בחורות. אם אני רוצה בחורה, אני מטלפת לאיזה באר, וממיינה ב'סלפון. יש מקומות מיוחדים בשביל זה, או שהיו תקופות שהיתה לי חברה. בטח הלבשתי אותה, קניתי לה מה שצתה, למח לא? אהבתי אותה, לא? היא, לפחות, לא חתכה לי את הפנים כשבאתי הביתה עם מעט מדי כסף.”

„אני לא מוכנה לשלם מסי-הכנסה, ובכלל, הם חושבים, שאני אמסור להם בדיוק כמה אני מרויחה? אני לא צריכה רופא, אני עובדת עם אמצעי-מניעה, אני מח-זיקה את זה אצלי בכיס, ודואגת שהלקוח ישתמש בוה. אם לא — אני לא מסכימה. יש בחורות שלא עובדות עם זה, והן נדבקות ממחלות-מיין.”

„אני יכולה לעשות, אם אני רוצה, איזה 2000 לירות ביום. אבל אני לא עובדת קשה, רק כמה שעות בבוקר. אף פעם לא בלילה. אני פוחדת מכל חולייה-ה' ש' באים בלילה.”

(הפרק הבא בסדרה: זונות, פוליטיקאים ומישפטיים.)